

13. szám.
Jul. 30-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj. – aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. új pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

A L A B O S C O.

Messieurs et mesdames!
Je vais vous faire grande production :
En csinál productio nagy
A magasabb mágiából :
Physica és galvanismus,
Double vue somnambulismus,
Indianer schwarze Kunste
Es a grande metamorphose!
Belieben Sie place foglalni.
— En csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames!
Vous voilà un petit agneau!
Egy bárány : une drole de birka.
Qui ne peut, que „mee“ csinálni.
Allez! marchez! — egy minuta!
Lett belőle egy nagy ágyú,
A ki csinál : drumdum bum bum!
És megteszi nagy massacre!
N'ayez pas peur! nem kell futni.
Changez! tournez! — en voilà :
— Lett belőle megint bárány.
— En csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames!
Da haben Sie egy virág.
Hiják neki en botanique :
„Actia Credita de Linne“
(Lopvanősző, Cryptogame)

Je vais vous faire : hideg fűjok
Rá : elszárad; en voilà.
Allez! marchez! nincsen néki
Egy csepp szaft se benne többet.
Most lehellek rá meleg :
Changez! tournez! en voilà!
Egy minuta, hogy kizöldül!
Lesz virág, arany gyümölcse.
— En csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames!
Je vais vous faire : ki mind itt van,
Ez az egész publikum,
Fele mingyárt hosszú kép lesz,
Másik fele gömbölyü.
Allez! marchez! tessék nézni :
Egy tesz sírni, más nevet,
Most minden fej elcserélem;
Changez! tournez! vous voilà :
Hosszú kép lett gömbölyü,
És a gömbölyü au contraire.
— En csinál mon compliment.

Messieurs et mesdames!
Vous voilà une grande Stiebel.
Uno csizma! S'il vous plait.
Akarom egy lábra húzni :
Ça ne va pas : nem megy rá.
Most felhúzom kilencz lábra,

meg ne jelentek volna, szólni szapólni a világot, ilyenkor aztán Tódor úr is el-ellátott a zöld mondirba, s többnyire egy hosszú hordóhoz támaszkodva, hátravetett kezekkel hallgatta a sok épületes okoskodásoknak vaktában született sokaságát.

A hosszú hordóban notandum, Pável úr a finom vágott rofi dohányt tartotta, a mit bár igen sokan vásároltak jó volta végett, még is tuggy Isten, mintha aránylag jobban apadt volna a kelletinél az eladott mennyiséghez képest — Pável úr gyanúja nem vala alaptalan, s addig czirkalmazta is a dolgot, míg utóvégre is kisütötte az okát — mert rajta kapta csakugyan Theodor urat (miután nagyon föltűnt előtte, hogy ez egy nap úgy, mint a másikon, mindig a hordó előtt foglalja el a posztot), rajta csipte tehát mondom, hogy Tódor úr, míg a mindennapi rendes tagok vagy disputatióba, vagy más ékes okoskodásokba merültek: addig szép csendesen a hordóba nyújtja száraz hosszú polypkarjait váltogatva, istenigazában markolászva kifelé a dohányt, s a zöld mondir hátulsó zsebeibe ugyancsak pakolja befelé. Pável úr e látványon praesentiáját nem veszíté el, és bevará felozslását a napi Versammlungnak szép türelemmel, a midőn is vendégeit szép csendes jojczakát kívánásaival, mint máskor haza bocsátá — de Tódor úr ellen fényes boszút forralt és tervezett agyában; mi-kép sikerült pedig ez nekie, meglátjuk.

Estve lévén, a bolt bezáratott, Pável úr a dohányos hordót legelőbb is elmozdítá sok éveken át böcsületben fenntartott posztójáról és helyébe egy épen olyan nagyságú, minőségű collegáját helyhezé, a miben az az úgynevezett kindrusz, vagyis puha korom volt, fekete mint a . . . . . mint a korom, mert hisz ennél már feketébb nincs, épen olyan puha fogású mint a vágott dohány, azután e munkálat után félig hült boszúval nyugodalomba tevé édes atyai testét holnap reggelig.

Ékes fényességében felderült a másnap, kisütötte magát a hatalmas Titán egész alkonyatig, s midőn fényes sugarainak pörkölő jótékonyágát

már a kálvinista templom fogá fel, melynek enyhős árnyék irányában esett Pável úr boltja is; a napi vendégsereg egyenkint szálingódzott a kis casinóba — mind együtt valának — csak Tódor úr hiányzott, ki még akkor is délutáni álmát nyugvá fényes figurójában.

Pável úr szót emelt vendégeihez, s figyelemre inté őket, a leendő delinquentst ovatosan szemmel tartani, megmondván azt is, mi van tervben, és miért történend mind az, de alig végzé szavát, ime nagy csörömpölésével száraz tagjainak és suhogásával a zöld evelasztin überroknak igyekszik Tódor úr is befelé, szokott posztóját a hordó mellett elfoglalta és hátravetett kezeivel neki eredt a mély hallgatásnak.

Megkezdődött a discursus nagy pathossal s midőn ez így folya, hát egyszer csak markol Tódor úr befelé a háta mögötti hosszú hordóba, s ugyancsak nyomja zsebébe martalékját befelé, néhányan félszemmel kísérték a manipulatiót s midőn így készen lenne pakolásával Tódor úr, Pável odaszól hozzá:

— Tódor bátyám, kormos a képe, törülje meg . . .

Mire ő egész confusióval mindkét gólyamar-kával azon kormosan neki indulva csinos rókapofájának, végig czirógatá azt néhányszor, mire a társaság irtózatosa hahotára fakadt s egy kéznél lévő tükört tartának eleibe, mibe ő saját érdekes cifferblátnyiját végig ókumlálva, majd bálvány-nyá meredt, — aztán még a katuprék hogy nézett ki? mintha fekete prémmel varrták volna körül a hatalmas zsebek nyílását, vége lett a tavaszi, a kikeletsinü kantusnak, — így vesztett rajta Tódor úr a csempészeten, míg azonfelül mozdatlan kényszerült haza ballagni, az utcán meg minden élő állat kitért előtte, mert úgy nézett ki, mint egy frisen sült Lucifer.

Három nap ki nem bujt a házából, a pipázásról is lemondott, s általa a kis casinónak is kevesbült a száma.

Igy kormosodott meg a görög Kardszagon, mielőtt füst érte volna.

L. F.

Szomorú halottijelentés.

Magának a halottnak szája vallomása szerint megszorodott szívvél jelentjük, hogy *Bécs elvesztette „a földbirtok”-át*; a jobbélre szenderült utolsó lehellete

alkalmával (lásd: „Der Grundbesitz“ bécsi lap, július 10-ki 26-ik szám) bevallván, hogy *azért hal meg, mert nincs enni valója* (éhhál, midőn a gazdák mindenfelé dicsérik a jó termést de nem dicsérik az olesó árakat.)

Párbeszéd.

A k—i jegyzőnek az az ő tulajdon szokása vala, hogy mindennap ebédután a pinczébe leballagott vala, és ott a legjobb bort tartalmazó hordóhoz tért vala, azt megkoczogató és ilyen szóra vala :

— Adjon Isten hordócska!

— Fogadj Isten Jánoska. — Ezt is ő mondta, de t. i. a hordó képiben.

— Van-e benned hordócska?

— Tele vagyok Jánoska.

— Aztán jó vagy-e te borocska?

— Izlelj meg Jánoska!

Erre Jánoska fölhúzott vala egy héberrel. Megízeltte egy pohárral és így szólt vala :

— Hatalmas jó vagy te borocska!

— Rakodj meg Jánoska!!

Erre Jánoska úgy megrakodott, hogy két assistens vezette föl a pinczéből . . .

Egy kis ház árviz elleni biztosítása.

M. - Szigethen a Derecskei lábtyükészítő-mester uram csendes kis hajléka, épen a collegium tövében épült melynek fedelén a zsinelyt a pódiumon rejtező pajkos diákokcsák, nem egyszer ritkíták meg, melyért és sok másféle elkövetett csinokért is, Derecskei uram ő kegyelme vala igen nagy antipathiával a diákok ellen . . . Történék az időben, hogy az ég csatornái a ha-

vasokon megrilyván, az Iza és Tisza előzőnléssel fenyegeték vala a várost, s a vész hullámok egész a collegium faláig hatolának vala. . . A diákság nemes önfeláldozása, kivált az ilyféle collegiumokban tűz-vész és árviz idejében példa nélküli tettekben szokott nyilvánulni, nem csak a régi, de a mostani időkben is; tehát nem kárhoztatandó előintézkedés lett légyen az tőlük, hogy olyan jó szomszéd házat mint Derecskei uram ő kegyelmeét, *csepü madzaggal a collegium falához kötötték*, melyen, ő azt meglátván, mégis nagyon megbotránkozott vala.

Captiosus kérdés.

Kéretik a Kertészeti lapok „öntözés nélküli szenvedélyes dinnyésze”, mondaná meg, hát ilyenkor mi systemát követ : mikor mindennap kétszer kapunk felhőszenekadást?

Melyik nagyobb baj?

Panaszkodik egyik tanár a másiknak, hogy az imént a lépcsőkön alá jöven, valami gondatlan siheder vaktában úgy megtaszította, hogy a kalapja hamarabb leért, mint maga.

Mond rá a másik :

— De megtaszított engem egy perversus nebulo úgy a minap, hogy hamarabb leértem magam mint a kalapom.

Ez is diplomacia.

- Khákeles szomszhéd! miérth megcsinálsz the a három fhiadnok háromfile szakálu ebrázathudat?
 — Háth, hogy az embhör mindenfhile álllaphutukra elüre ellássá maghát.

Hogy szedte rá J—a Gyuri a németet?

A hírhedett J—a Gyuri egyszer felhajtattott Pestre kétszáz darab szarvas állatot vásárra, hogy majd itt azokat eladja, minthogy otthon nagyon soványul ütött ki a takarmány. De biz azok nem a legjobban voltak kihizlalva, a mészárosok nagyon fitymálgatva beszélgettek róluk; erre megharagudott, felhajtatta az ökreit Bécsbe. Odáig egy cseppet sem javultak a tinók, a bécsi közönség pedig kövér húshoz van szokva; J—a Gyuri sehogysem tudott összeegyezni a mészárosokkal; rettentő potom árakat kínálgattak neki. Itt még jobban megharagudott, felhajtatta a marháit Linczbe; de ott még siralmasabban járt: mert még kevesebb pénzzel biztatták. Nem adta meg magát; még előbbre hatolt, keresztül verte magát a határon, felvitte az ökreit Drezdáig. Persze, hogy mire odaértek a jámbor állatok, valahány oldalbordájuk mind kilátszótt a hosszú tapasztalás miatt; de hogy kellett a mészárosoknak, hallani sem akartak róluk, azt mondták, hogy vigye vissza elébb s hizlalja meg.

Visszavigye? újra vámot fizessen értük? hogy aztán Keglevicsék otthon nagyot nevéssenek rajta. Azért sem teszi. Mást gondolt magában. Megállj német, majd megveszed tavaszszal, ha most nem kell, de haza pedig nem viszem, mert ott aranyért sem kapni szénát. Este felé tehát összehívá a hajtsárokat, kifizette a bérüket s azt mondá nekik: „halljátok! majd mikor besütétedik, szökjete el szépen a marhák mellől, hadd menjenek szertesélyjel; ennél a jámbor németnél nagy rend van, majd összefogdossák ők szépen s currentálni fogják, hogy három hónap alatt jelentse magát a gazdájuk; az alatt meg ki tavaszodik, a marhák itt a státus költségén kitelelnék, a jó német szénán, a mi itt csupa *háj*, jól meghiznak, akkor aztán én majd előjvök értük s jó áron eladom.

Úgy lett. A hajtsárok szétszöktek, J—a Gyuri hazament, az ökröket mind behajtották, hol itt, hol amott, azután currentálni kezdték, határidőt tüztek ki a megjelenésre; az alatt elmúlt a tél; J—a Gyuri idején megjelent, legitimálta magát, mint a barmok jogszerű tulajdonosát s megvolt az a diadala, hogy most már busás pénzen adta el a göbölőket a drezdai mészárosoknak.

Igaz ugyan, hogy a tartás és hivatalos költségek fejében fele ott maradt a gulya árának; hanem azért még is jó tréfa volt ez abban a világban.

Rébusz.

(Megfejtése a jövő számban).

Hogy fogják a csudát?

Görgesi bányamester Erdélyből valami galiba miatt kénytelen volt fölmenni Bécsbe. Gazdag ember létére most is csak pitykés dolmányban, szíjjas nadrágban járt, hanem Bécshez közel a pörgekalapját lekapta a szél, ott pedig nem kapott még akkoriban három markos cizlinder-kalapnál egyebet, tehát azt volt kénytelen viselni a pitykés dolmány mellé; a miért már először is nagyon megnézte minden ember. Délben beül valami vendéglőbe; kérdi tőle a pinczér, hogy mit hozzon neki?

— Hát a mi van.

— De itt sokféle van. Tessék a speiczetli.

— Soh se speiczetlizz te nekem, hanem kezd el elől, s hordjad, a míg benne tart. Így szokták azt becsületes ebédnél.

A pinczér úgy tett, a hogy parancsolva volt; Görgesi úr aztán legkisebb fennakadás nélkül megfelelt az egész ebédnek, legfeljebb egyet-egyet eresztett a szíjján. Bort is ivott hozzá megfelelő mennyiségben.

Mikor aztán vége volt az ebédnek, hívta a vendéglőst, hogy fizet; mivel tartozik?

— Semmivel sem! egy fillérrel sem: — kiálta magánkívül a vendéglős; csupán annyit tessék megígérni, hogy egész ittléte alatt mindig én nálam tetszik ebédelni, én ingyen vendégelem folyvást.

Görgesi úrnak tetszett az alku s másnap is eljött a vendéglőbe; hát már akkor ember hátán ember ült minden asztalnál, csak az ő helye bestekkolva.

A vendéglős óriási falragaszokban hirdeté ki, hogy ma megint itt lesz az erdélyi csudaember, s produkálni fogja magát a mélyen tisztelt publikum előtt.

Görgesi úr produkálta is magát mindannyiszor, csak el nem tudta gondolni, hogy mit tud ezen valaki olyan nagyon bámolni.

A vendéglős jól járt vele, mert egy hét alatt dívatba jött a koresmája.

Kövesd a mesterségedet!

E—nek, az élezek fölcent bajnokának, ott az alföldön hosszadalmasan régóta nyúló pere volt hajdan Pesten a kir. tábla előtt.

Megunva a nagy váraozást, a kétes jövőtől, ros kimeneteltől rettegve, fölment egykor a többek között referenséhez, attól némi vigaszt nyerendő.

Rosz kedélyben fölborsolva találván ez érdemes egyéniséget; a párbeszéd után nagyon leverten, minden reményt veszítve távozott.

A per ros fordulása okául az ellenfél által hihetően megvesztegetett referenst tartá; s a lépcsőkön lefelé mentében a Döbrögiánó Ludas Matyi történet forgott elméjében. Boszút forralva csapta be mérgesen az utcaajtót, így haladt tovább kis picziny ölebecskéjével az országúton, a *Két pisztoly* fogadóba, hol szállva volt.

Ily érzelmek között egy juhász jött rá szemközt, ki mellett egy roppant nagy, ordas komondor kullogott.

Meglátva a gyephős a kis ölebet, kalap alá dugja jobb kezét s vakarva fejét, mondá:

— Ejnye lánczos lobogós, no már ez furcsa csepp állat, ha enyim volna, sokért nem adnám! adja nekem az úr, megveszem!

E—nek e perczen valami ötlött eszébe, s így szólott az ebet pénzen megvenni kívánóhoz:

— Akarja ked földi, hogy ily kis ölebe legyen?

— Hogyne akarnám uram? — lön a válasz.

— No hát én biztosítom kedet, hogy a komondorból még kisebb kutya válik, mint az én mopszlim, mert ez egy negyed órával előt, a ked nyájörző lomposánál jóval nagyobb volt!

— Miként eshetnék az uram? — kérde a kifordított bundás?

— Egy formális tallérba kerül a tréfa, — mond E... — ha nem sajnálja ked, s van ilyenemü pénze, ha nincs váltok én, tüstént megeshetik.

— Oh dehogy sajnálom uram, — szól a pásztor, — itt az öt váltó forint, ide a tallért — s vezessen uram engem a tett helyre.

Igy aczél, vagyis pénzt cserélve, vezeté E... a kis eb bírása után sóvárgót illető referense lakához, s a kapuzsin alatt megállva, annak következő utasításokkal szolgált.

— No barátom itt jobbra a lépcsőkön fölmenve mingyárt egy kutyaköszörüst talál ked! Nagy úr! több szobái vannak; fölvette már magát e mesterségből, míg a műhelybe jut is az ember, egy takaros szobán kell keresztül menni, hol az inas, az ő fogdmege, szokott a koncz után ácsorogni. De azt tudnia kell kednek, hogy e köszörüs-majszter, bár nagyon érti tanult mesterségét, féltébb akaratos, makacs, sokszor még ütlegekre is kell a sort keríteni annak, ki szolgálatjával pénzéért élni akar.

— Jó hogy tudom, uram! — válaszol a paraszt, — bennem emberére talál; majd a nyaka közé suhintok e fütykössel, ha a Bočrimat ilyen kis furesára köszörülni e fehér pénzért csak egy minutumig is késik.

Elváltak egymástól. E... ment kitüzött útjára, mosolyogva magában, mikép fog karó közé szorúlni a kötelességéről megfeledkezett, őt megeshalt referens. A juhász pedig, mintha mindig járatos lett volna a nagy házhoz, bátran, az inastól csak ennyit kérde: bent van-e a műhelyben ura? Bodrijának nyaklánczát megfogva, az ajtón berohanni akart.

Az inas feltartóztatta, mondván:

— Hova hova, bátya! mit akar e nagy komondorral? azt csak nem viszi be?

— Nem viszem be? az ám egyszer a kérdés! ugyan hát miért fáradtam ide?

Az inas gondolva, ki tudja micsoda corpus delictivel akar ez erős vitéz uránál látogatást tenni, tovább útjába — mivel nem is nagyon tanácsos vala — állani nem kívánt.

Kinyitva a paraszt az ajtót sarkig, Bodrit nyakoncsipve, maga előtt belökte, maga is nyomban követvén azt.

A referens — kinél ily váratlan látogatást tön, igen komoly, haragos képet vágott rá, s peres irományai tömkelegéből kibontakozva nagy mérgesen megszólal:

— No mi az? mi baj? mivel lehetek kednek szolgálójára?

— Mivel? hát a köszörükövel! Azzal, a melyikkel kend sógor az ilyen komondorokat kis pumikká köszörülni szokta; itt a tallér (lecsapja az asztalra), álló, mingyárt hozzá kell fogni, kisebb legyen e kutya anél, mit innét az imént elvittek.

— Mi bolond beszéd ez? mi közöm nekem e kutya-históriához? — mond fölbozankodva a referens, — hordja el ked magát, megtévedt, nem jó helyen jár.

— De ilyenadta n... tje, engem el nem ámítasz; tudom milyen akaratos, makacs maiszter vagy; de én csak azt komendálok: „kövesd a mesterségedet“, mert (felfogja botját) nem jól jársz.

Az úr látva, mikép több kettőnél, kiáltott, s a kintlevő inas az előszobába e perczen jutva, összecsdíté a többi konyhacselédeket, kiszabadítani urokat a felbozult juhász körmei közül.

Midőn biztos helyzetbe tette magát: rendőrség kezébe akarta kísértetni, az őt borzasztó félelemmel el-töltött vérengzöt — ki is sok kérelem után maga ment-ségéhez juthatva, elmondá hiven a történeteket. Az inas szájtátva hallgatta végig a juhász elbeszélését, álmélkodva kérdvén: kicsoda lehetett ama gonosz tanácsadó, ki az ő urának ily aggodalmas percekét okozott?

Az igen érdekelt főszereplő pedig ez igaz történetben, tudta honnét fuj a szél; s kebelébe nyulva, reá ismert furfangos eszü egyik kliensére, a tromfot tromffal szép csinosan visszafizetvén, s legkisebb bántalom nélkül hagyta tova ballagni a pusztá együgyü eszközül mesterségesen fölhasznált emberét.

A bihari hágó.

B. d.....ni polgár élelmes neje szőlőt szerzett a nagyváradi hegyen; dicsérte férjének, mily szerencsés vételt tett!

A gazda is vágyott látni s körülnézni jelentékeny fekvő vagyonukat, s egy napon utra készült azon tájék felé, mely előtte terra incogniták közé tartozott...

— Ne menjen, apjokom lelkem — mond a nő — nálam nélkül, majd valami baj éri az útban, én most menni nem érkezem.

A gazda nem várakozott — s midőn a szekérre felült, mondá gyöngéden szerető neje:

— No galambom vigyázzon jól, ha a bihari hágóhoz ér, megköttesse a kereket, mert a nyaka könnyen kitorhetik különben.

Mindenütt kérdezte, melyik az a bihari hágó? s egyszer elérvén mondja a kocsisnak:

— Köss kereket!

— Még nincs ideje uram! — szól amaz okosan, majd ha a tetejére mászunk...

— De ne okoskodjál nekem, megmondta nőm, ha a bihari hágóhoz érünk: kereket köttetni siessek.

Mit volt mit tenni, a kocsis engedett a parancsnak, s a lovak, míg a hágó tetejére fölérték, minden szerszámot összeszaggtának; bezzeg volt a tetőn mit kötözni mindkettőjöknek!

Sebészi bizonyítvány.

Kelt hajdan egy alföldi mezővárosban, hol a vereshagyma nagy mennyiségben terem.

„N. N. d—i lakos ref. hirtelen való fölakasztásában 42 éves korában, magát fölakasztván általam; megvizsgáltatott, és természetes halállal megholtnak találtatott. Annálfogva akár mindjár eltemettethetik...”

Galibák.

Liferálta Galiba.

Deiszen a mai török basák már szolidabban adresholnak, mint 1600 körül, melyis következőleg hangzék:

„Csúzy György uramnak, a Krisztus papjának, a német császár barátjának, az ebadtának adassék.”

Egy lelki atya ezen textus felett: „Az mind jó, mit az úr Isten csinált“ prédikált.

— Tekintsen reám! — szólal fel a lelkész úrhoz egy templomajtó küszöbén állnokló púpos egyéniség.

„Barátom! egy púposnak te jól vagy alkotva“ felelé a humorista prédikátor.

— Te lomha! nem vagy méltó, hogy a nap reád süssön — dorgálja honorabilis úr az inasát, ki egy fa alatt ázsiai kényelemmel ligetezett.

— Hiszen épen azért feküdtem az árnyékba — felelé ez tartózkodás nélkül.

Egy paraszt, bizonyos hivatalnoknál beadott folyamodása iránti határozatot több ízben szorgalmazván, resolútió helyett poflevest kapott, mire ő mosolygva felelé:

— Ej nagy uram, ily resolútiókat ad ki? ezekhez nincs szüksége irnokra!

A hivatalnok elnevette magát, és azonnal kedvező resolútiót ada a szorgalmazónak.

A komor-kórságban kimult nagybátya következő furesa testamentomot tett:

— Az unokaöcsémnek hagyok *ttzenegy* ezüst kanalat, ő tudja miért nincsen kiegészítve a *tuczat*, és az udvarbírónak *semmil*, miután ő már *húsz éve*, hogy nálam *szolgál*.

— Óh bár csak kezedet vagy lábadat törnéd, hogy láthatnád mit fognék éretted tenni! — sóhajta föl egy sebész, barátját átkarolva, irántai jó indulatát akarván bebizonyítani.

Keserű cseppek.

○ Mi az a szabadelvűség? Olyan iparág, a mit mint *export* kereskedelmi cikket sokan szeretnék kultiválni; de mint *import* árút kevesen fogadnak jó szívvvel.

○ Mi lesz a legnagyobb áldás, mely az elmúlt háború közvetlen eredményeül az egész emberiségre fog háramlani? Az, hogy nagyon sok ló esvén el, két esztendeig igen olesó lesz a szalámi.

○ Mi bizonyítja, hogy a francia a legadakozóbb nép a világon? Az, hogy más nemzeteknek oly szívesen osztogatja a szabadságot, hogy magának semmi sem marad.

Egy kis confusio eredménye.

X. megyében tisztujítás lévén, N. Ferencz szerencsés volt megnyerhetni az administratori pártfogást a bétöltendő főjegyzői hivatalban; azonban szerencsétlenségére az administrator egyik gyengéjénél fogva a Ferencz nevet mindig, egy szintén candidált Ferenczy J. vel confundálta el . . . Következvén a votizálás napja, a helyettes főispány, szokás szerint a megyeház erkélyé-

ről kiáltá le a candidatusok neveit az ősi szokás szerint pártoskodó nemességnek, a ki most ujjolag eltévesztvén az illető neveket, oly átközött viszhangot kapott, hogy a kétszer is candidált Ferenczy lett a főjegyző!

Borkoresolyák.

— Szalad-e már az ellenség katona uraim? — kérde egy polgár két nyargaló katonát.

— Szalad bizon, de utánunk — lőn a felelet.

— Önökhöz talán nem is jár ujság? — kérde egy irodalombarát a d—i bírót.

— De hogy nem, tekintetes uram! A „Napkelet“ mikor borúlt idő nincsen; a „Nővilág“ is eljárogat úgy vasárnap délután, „Üstökösünk“ is járogatott a mult nyáron. Azután néha néha kihozogatjuk a város „bábáját“ is.

A 12-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Villányi.“

Előfizetési felhívás

az Üstökös új évharmadi folyamára

(september — december).

Tisztelt olvasó ezered, — annak a ki engem szeret, — jelentem egész tisztelettel, — hogy az évharmad mingyárt letel; — ezt a hadjárást bevégezők szépen; — bár nem kezdtük Európa nevében; — most jön megint két más ember — (a september—december) — ezeken megint át kell esni, — azért csak össze kell keresni — azt a szükséges munitziót; — nem kell várni az exekutiót, — s be kell rukkolni személy szerint — ide a lógerbe megint; — az előfizető-fogó hadnagyk — tudják már, hogy mérges vagyok, — ha jókor nem hozzák a hadat, — vagy plane, ha valaki elmarad! — a helyett mingyárt másikat vegyenek be; — kor, nem, természetnagyság nem jönnek tekintetbe; — sőt ha még többet verbuválnak, — az mind jó lesz rezervának; — a hol szépen nem akarnak beállni, — ott fenyegetést kell használni, — azt kell mondani, hogy ez parancsolat! — akkor majd mindenki szót fogad; — itt pedig jó dolga fog lenni: — lesz szellemileg mit enni; — kijár hetenkint a rátája mindenkinek; — kaphat mundért is, de azt nem köszöni meg. — Már most tehát csak előre bátran! — (de bizony nem is hátra!) azt nem mondom, hogy majd én előre megyek! — mert hogy ujságot magam is pénzen vegyek, — attól megőriznek az egek. — Kelt Pesten, — Julius 21-ikén este, — anno nyolczszázötvenkilencz, — mire az a kadenzia, hogy „fizetsz“.

Az Üstökös Proveditorija

Kakas Márton *manu propria.*